

Seres Rebeka

A függöny mögött

Érzem, ahogyan lassan meghalok a sorok között.
Testem erőtllenül a parkettára zuhan,
megdermed ziháló levegővételedben.
Lapocka ütődik léceknek, üveges tekintet, hirtelen
perspektívaváltás, lentről már nem látszik semmi.
Napokig fekszem otthagya, ülök a földön,
nézem, ahogy vérem beteríti a padlót.
Barnává sötétül, mire megtalálnak.
Felemelnek, kivisznek, becsukódik az ajtó.
Már nem fáj semmi, ott maradok egyedül a függöny mögött.

Téged várlak.

Már nem emlékszem a nevemre.
A sarokban pók éhezik, legyek köröznek fejem felett.
Lassan nyílik az ajtót, nyikorgása ébreszt fel,
szememmel tapintgatom sziluettet.
Csigolyák roppannak, a test kitekeredik, földre puffan.
Mint medvebőr, szétterül a padlón.
A hold gyenge fényében látszódik arcod.
Nem te vagy az, de visszajössz még, tudom.
A sötétben valaki mindig résen van.
Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.